

Vladimír Pinter
UNDERGROUND
A JINÉ OBRAZY
• 12. 12. 2011 – 3. 1. 2012 •



VLADIMÍR PINTER (3. 12. 1949 – 26. 12. 2010)

*Malíř – umělec – občan Kolína se představuje pouze zlomkem
svého díla, které shromáždili jeho přátelé.*

Kdokoliv se dává na cestu umění, a od jisté doby zvláště výtvarného, je hazarderem se svou budoucností. Dává se na cestu nejistoty, kde odpovídá jen sám za sebe, a proto je také ve stálých pochybnostech o sobě a síle svého projevu.

Mnozí, kteří se na tuto cestu dávají, ještě nechápou, že nestačí romantická představa svobodného života, ale že je čeká tvrdá práce podepřená souhrnem vlastností jako je vcit'ování a ponoření se do podstaty zpodobovaných předmětů nebo bytostí a svých vizí. Malba je zároveň pochopením jejich hloubky a jedinečnosti. Brzy si uvědomí, že je sám a musí poručit sám sobě. Věřit si, že má sílu unést osamoceni,

ve kterém se nalézá u každé nové práce. Že především musí být sám sebou a nebýt epigonem úspěšných a zdatnějších soupeřů ve světových trendech, tak lákavých k snadnějšímu úspěchu. Vladimír Pinter se touto cestou dal.

Narodil se 3. 12. 1949 v Chomutově. Jako poslední a tedy nejmladší ze tří bratrů. Už v roce 1952 se rodina přestěhovala z Ervěnic do Chvaletic. Tady nastoupil do základní školy. Její ředitel, Arnošt Christ, si všiml jeho výtvarných prací a po postupu do vyšších ročníků mu doporučil navštěvovat Lidovou školu umění v Kolíně a přihlásil jej do kurzů akademického malíře Františka Danihelky. Vladimír byl jistě zaujatým žákem, protože v roce 1964 složil zkoušky na Střední výtvarnou školu na Hollarově náměstí v Praze, které se familierně říkalo Holarka. Tady si společně se svými vrstevníky osvojoval nejen kresbu a malbu, ale měl možnost poznávat vrcholná díla českých a světových umělců minulých století, seznamovat se se současnými umělci a světovými výtvarnými trendy. Zaroveň si tady utvářel občanský a politický postoj. Vycházel ze školy přece v bouřlivém roce 1968. Toužil po svobodě, po cizích zemích. Po smrti otce odešel z domova a jeho neklidná povaha jej hnala z místa na místo. Nějaký čas pobýval v Kolíně, v Praze, Liberci, České Lípě s kratšími pobyty i na dalších místech. Nezakotvil ani v rodinném životě.

Trochu divoch, bouřlivak, rebel a hledač. Byl dokonce zachycen při přechodu hranic na západ a odsouzen. Později rehabilitován.

Jeho neklidná a stále vzněcovaná povaha ovlivnila i jeho dílo. Dalo by se říci, že jeho celoživotní usilování lze dělit do tří oblastí. Na krajinomalbu, portrétní práci a třetí je bezesporu jeho až postsurrealistické období, ve kterém se silně a osobitě vyjadřoval k duchovní bezvýraznosti času, kterým procházel ve společnosti sedmdesátých a osmdesátých let.

Jeho krajinomalby jsou jakoby utěšnými zastaveními vyrovnanosti a lásky k přírodě a obdivu, že něco je stálé – stromy, vkořeněné do půdy, důstojně odolávající všem strastem a rozmarům počasí a pokud je nepořeže člověk, zdánlivě věčné. Mezi nimi byl šťasten a asi zaměrně je proto maloval vždy bez lidí. Proto také v portrétní oblasti, která je vyrovnaná a malířsky šťastná, jsou jen jeho přátelé.



Třetí, a asi také nejrozsáhlejší částí jeho díla, jsou surrealisticky laděné obrazy, vnitřně polemizující se směřováním a cíly mocenských názorů a nástrojů v rozporu s tradičně ustálenými hodnotami lidského

společností. Výrazné jsou jistě závěrečné obrazy s připomínkou Poslední večeře Páně, rušené vojenskými letadly a na jednom z nich dokonce ohrožované otevřeným chřtánem hlavně kanónu. Tyto obrazy promlouvají vzrušenou řečí. Reagují na neklid a neuspokojenost lidských bytostí ohrožujících nejen sebe, ale i vše kolem, které si neuvědomují, že země nepatří jen jim.



Jeho posledními obrazy byly dvě studie o utrpení Sv. Bartoloměje pro chrám v Kolíně. Bohužel mu nebylo dopřáno realizovat jednu z vybraných studií, kterou měl provést na velký formát. V zaujetí, upínajícího se k práci na tomto namětu, odváděla jej snad jeho mysl od bolestného konce. Bouřlivák a tulák životem ukončil svou pouť 26. prosince 2010.

Marie Adamcová

